

**PREZES URZĘDU
OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA WE WROCŁAWIU**

50-413 Wrocław, ul. Walońska 3-5
tel. (0-71) 34 46 587, (0-71) 34 48 763, (0-71) 34 05 920, fax (0-71) 34 05 922
E-mail: wroclaw@uokik.gov.pl

Wrocław, dn. 11.05.2001 r.

RWR 500 - s - 20/00/JM

Decyzja DL WR 11 / 2001

Na podstawie art. 104 kpa i art.11 ust. 1 w związku z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 122, poz. 1319), po rozpoznaniu z urzędu sprawy przeciwko Zakładowi Energetycznemu S.A. Jelenia Góra **nie stwierdza** się stosowania przez ten Zakład praktyki ograniczającej konkurencję, polegającej na nadużywaniu pozycji dominującej na lokalnym rynku dostawy energii elektrycznej poprzez zmianę opłat za energię elektryczną bez uprzedniej zmiany warunków umowy o dostawę energii elektrycznej.

UZASADNIENIE

1. Do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura we Wrocławiu wpłynęła dnia 4 października 2000r. skarga Ryszarda Kowalika na podwyższanie przez ZE Jelenia Góra, w okresie od 17 lutego 1999r. do 20 kwietnia 2000., opłat za przesyłanie energii elektrycznej bez wcześniejszej zmiany dotychczasowych warunków umowy-zgłoszenie o dostawę energii elektrycznej.
2. W związku z powyższym, po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, organ antymonopolowy wszczął z urzędu postępowanie administracyjne przeciwko Zakładowi Energetycznemu S.A. Jelenia Góra, zwanemu dalej "ZE," w sprawie naruszenia przez ten podmiot art. 5 ust. 1 ustawy z *dnia 24 lutego 1990r. o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie interesów konsumentów (Dz.U. nr 52 z 1999r., poz. 547 z późn. zm.)*, poprzez zmianę opłat za energię elektryczną bez uprzedniej zmiany warunków umowy.
3. W odpowiedzi na postawiony zarzut ZE pismem z dnia 20 grudnia 2000r. (data wpływu) podał, iż stosowanie cen ustalonych w taryfie zatwierdzonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (URE) nie można uznać za stosowanie praktyk monopolistycznych. Intencją ustawodawcy przy ustalaniu sposobu opracowywania i wprowadzania taryfy było zapewnienie odbiorcom ochrony przed nieuzasadnionym windowaniem cen. Nie narusza również ustawy antymonopolowej brak stosownej zmiany w umowach zawartych z odbiorcami. Odbiorcy energii byli informowani o zmianie ceny energii elektrycznej poprzez zamieszczanie stosownej informacji w publikatorach o zasięgu lokalnym i

publikatorach branżowych. W związku z tym przyjęto przez domniemanie, iż odbiorcy zapoznali się z nowymi warunkami i je przyjęli.

4. Z dniem 1 kwietnia 2000r. weszła w życie, uchwalona dnia 15 grudnia 2000r., ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 122, poz. 1319). Zgodnie z dyspozycją art. 84 ust. 3 w związku z art. 113 tej ustawy postawiony ZE zarzut stosowania praktyki monopolistycznej został zakwalifikowany jako naruszenie art. 8 ust. 1 powyższej ustawy.

Przeprowadzone przez organ antymonopolowy postępowanie dowodowe pozwoliło na ustalenie następującego stanu faktycznego :

1. Przedmiotem działalności ZE, będącego spółką akcyjną prawa handlowego, jest m.in. wytwarzanie, przesyłanie i sprzedaż energii elektrycznej oraz ciepłej. Swoje statutowe zadania ZE wykonuje w oparciu o koncesje udzielone przez Prezesa URE na:
 - przesyłanie i dystrybucję energii elektrycznej z dnia 16 listopada 1998r., zmienioną decyzją z dnia 10 września 1999r.,
 - na obrót energią elektryczną z dnia 16 listopada 1998r., zmienioną decyzją z dnia 30 maja 2000r.(karta nr 13-44, 47)
2. Decyzja Prezesa URE z dnia 16 listopada 1998r. w sprawie udzielenia koncesji na obrót energią elektryczną na okres do 30 listopada 2008r., w pkt 2.1.4. na str. 3 zawierała zapis:

Koncesjonariusz jest zobowiązany, do dnia 31 grudnia 2000 roku, do dostosowania treści umów zawartych na kupno i sprzedaż energii elektrycznej do przepisów ustawy - Prawo energetyczne i wydawanych na jej podstawie rozporządzeń wykonawczych oraz warunków określonych w niniejszej koncesji”.

Na wniosek ZE decyzja ta, w pkt 2.1.4, została zmieniona przez Prezesa URE w ten sposób, iż wydłużono do dnia 31 grudnia 2001 roku okres wyznaczony ZE do dostosowania treści umów do ww. przepisów.
(dowód: karta nr 13-20, 41-44)
3. Od 15 maja 1978r. do miesiąca lutego 1999r. z odbiorcami indywidualnymi ZE zawierał umowę- zgłoszenie, będącą jednocześnie umową o dostarczanie energii elektrycznej. Treść tej umowy ustalona była zgodnie z § 2 ust. 1 zarządzenia Ministra Gospodarki i Energetyki z dnia 8 października 1970r. w sprawie warunków dostarczania energii elektrycznej (M.P. nr 37, poz. 279), z uwzględnieniem unormowań zmieniających to rozporządzenie. Dlatego też po powołaniu się na Monitor Polski nr 37, poz. 279 zostały zamieszczone odnośniki 1 i 2.

Odnośnik 1 dotyczy wyjaśnienia, że wzór umowy o dostarczanie energii elektrycznej dla odbiorców grupy II o mocy zainstalowanej w odbiornikach poniżej 50 kW został ustalony zgodnie z § 2 ust. 1 ww. rozporządzenia z 1970r. tzn. „wzór

umowy został ustalony decyzją Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 14 grudnia 1970r. (znak PO.4-6-7/70 i obowiązuje do czasu zmiany, ustalenia innego wzoru). Powyższy wzór umowy nie był zmieniany w późniejszym czasie.

Odnośnik 2 stanowi, że „w umowach zawieranych według powyższego wzoru po dniu 15 maja 1978r. wymienia się w tym miejscu przepisy zarządzenia Ministra Energetyki i Energii Atomowej z dnia 3 maja 1978r. w sprawie warunków dostarczania energii elektrycznej (Monitor Polski nr 16, poz. 55), które zastąpiły przepisy wymienionego we wzorze zarządzenia Ministra Gospodarki i Energetyki z dnia 8 października 1970r.”.

(dowód: karta nr 12, 46, 63)

4. W umowie-zgłoszeniu zawarty jest zapis, iż odbiorca zobowiązuje się do opłacania należności według obowiązujących stawek taryfowych, zgodnie z trybem i zasadami inkasa ustalonymi przez dostawcę. Brak jest natomiast uregulowań określających wysokość stawki za 1 kW energii elektrycznej oraz kwestii dotyczących wypowiedzania warunków umowy ze względu na zmianę ceny za energię.

(dowód: karta nr 5, 12, 46)

5. O zmianie wysokości ceny jednostkowej za energię elektryczną ZE informuje odbiorców poprzez zamieszczenie stosownych informacji w publikatorach o zasięgu lokalnym i publikatorach branżowych.

(dowód: karta nr 5)

6. Po otrzymaniu koncesji na obrót energią elektryczną, zgodnie z dyspozycją jej pkt. 2.1.4, od lutego 1999r., ZE rozpoczął proces wymiany umów. Nowa umowa przesyłu i sprzedaży energii elektrycznej w § 6 i 12 reguluje kwestie wysokości opłat ponoszonych przez odbiorców. Zgodnie z ich treścią odbiorca zobowiązuje się do terminowego regulowania należności wynikających z faktury, pod rygorem naliczania odsetek ustawowych za zwłokę. Zmiany przepisów taryfowych oraz cen zawartych w Taryfie dla energii elektrycznej obowiązującej na terenie działania ZE nie wymagają formy aneksu.

(dowód: karta nr 6, 7-10, 46)

7. Na dzień 31 stycznia 2001r. ZE zaktualizował 40.000 umów z odbiorcami indywidualnymi, co stanowi 21% umów przewidzianych do wymiany, z tym iż umowa pomiędzy ZE a Ryszardem Kowalikiem nie została jeszcze zmieniona.

(dowód: karta nr 56, 58)

8. W określonym przez skarżącego okresie tj. 17 lutego 1999 - 20 kwietnia 2000r. obowiązywały dwie taryfy dla energii elektrycznej. Pierwsza z nich, zatwierdzona decyzją Prezesa URE nr DTA-821/2698-A/2/99/TK-4/213/304/419 z dnia 17 lutego 1999r. ustalała cenę za:

- usługę przesyłową (zmienną) w wysokości 0,0697 zł/kW,
- usługę przesyłową (stałą) - 1,38 zł/m-c,
- energię elektryczną - 0,1992 zł/kW,
- abonament- 0,50 zł/m-c.

Taryfa ta została wprowadzona z dniem 4 marca 1999r.

W okresie od 8 czerwca do 6 października 2000r. obowiązywała taryfa dla energii elektrycznej zatwierdzona decyzją Prezesa URE z dnia 20 kwietnia 2000r. nr DTA-821/2698-B/4/2000/AK. Zgodnie z jej zapisami stawki opłat wynoszą:

- usługę przesyłową (zmienną) w wysokości 0,1333 zł/kW,
- usługę przesyłową (stałą) -0,50 zł/m-c,
- energię elektryczną - 0,1678 zł k/W,
- abonament- 1,61 zł/m-c.

Zmiana Taryf obowiązujących na terenie działania ZE była publikowana w mediach masowego przekazu.

(dowód: karta nr 3a, 3b)

Mając na uwadze zebrany materiał dowodowy Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura we Wrocławiu zważył co następuje :

ZE postawiony został zarzut nadużywania pozycji dominującej poprzez zmianę opłat za energię elektryczną bez uprzedniej zmiany warunków umowy o dostawę energii elektrycznej, tj. praktyki zakazanej art. 8 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Artykuł ten zakazuje nadużywania pozycji dominującej na rynku właściwym przez jednego lub kilku przedsiębiorców. Zatem do stwierdzenia praktyki z art. 8 ust. 1 zachowanie podmiotu gospodarczego musi spełniać łącznie dwie przesłanki :

- posiadanie pozycji dominującej na rynku właściwym,
- jej nadużywanie.

Art. 4 pkt. 9 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów określa pozycję dominującą jako "pozycję przedsiębiorcy, która umożliwia mu zapobieganie skutecznej konkurencji na rynku właściwym przez stworzenie mu możliwości działania w znacznym zakresie niezależnie od konkurentów, kontrahentów oraz konsumentów; domniemywa się, że przedsiębiorca ma pozycję dominującą, jeżeli jego udział w rynku przekracza 40 %.

Natomiast pkt. 8 ww. artykułu definiuje rynek właściwy jako rynek towarów, które ze względu na ich przeznaczenie oraz właściwości, w tym jakość są uznawane przez nabywców za substytuty oraz są oferowane na obszarze, na którym, ze względu na ich rodzaj i właściwości, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów, znaczące różnice cen i koszty transportu, panują zbliżone warunki konkurencji.

W niniejszej sprawie rynkiem właściwym jest obszar działania ZE w zakresie przesyłu i sprzedaży energii elektrycznej. Na tak określonym rynku zajmuje on niekwestionowaną pozycję dominującą jako wyłączny dostawca energii elektrycznej, a jego udział w nim wynosi ponad wymagane ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów 40 %. W praktyce oznacza to, że nie spotyka się on z żadną konkurencją. Posiada zatem na rynku siłę rynkową, przy której użyciu może zapobiegać nie tylko efektywnej konkurencji, ale i działać w dużym stopniu niezależnie od zachowania swych kontrahentów, a w szczególności eksploatować swoją pozycję rynkową kosztem podmiotów zdominowanych. Tym samym uznać

należy, iż **spełniona została pierwsza z przesłanek art. 8 ust.1, ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.**

Pozycja dominująca sama przez się nie narusza prawa. Narusza prawo dopiero jej nadużywanie przejawiające się w stosowaniu praktyk ograniczających konkurencję. Jednak nie wszystkie zachowania rynkowego dominanta mają postać takich praktyk, lecz tylko takie, które są niezgodne z ww. ustawą.

Z akt sprawy wynika, iż od maja 1978r. ZE zawierał z odbiorcami indywidualnymi umowę-zgłoszenie o dostarczanie energii elektrycznej. Treść tej umowy oparta była na rozporządzeniu Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 8 października 1970 r. w sprawie warunków dostarczania energii elektrycznej (M.P. nr 37, poz. 279), z uwzględnieniem późniejszych zmian w przepisach dotyczących tej materii, oraz na wydanym na podstawie § 2 ust. 1 tego rozporządzenia wzorze umowy.

Podpisując powyższą umowę odbiorca zobowiązywał się do przestrzegania przepisów ww. rozporządzenia oraz opłacania należności według obowiązujących stawek taryfowych, zgodnie z trybem i zasadami inkasa ustalonymi przez dostawcę (dowód: karta nr 12).

Początkowo kwestie dostawy energii elektrycznej regulowało ww. *rozporządzenie Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 8 października 1970 r. w sprawie warunków dostarczania energii elektrycznej*, które utraciło moc obowiązywania w związku z wejściem w życie dnia 15 maja 1978r. *rozporządzenia Ministra Energetyki i Energii Atomowej z dnia 3 maja 1978r. w sprawie warunków dostarczania energii elektrycznej* (M.P. nr 16, poz. 55).

Rozporządzenie z 3 maja 1978r. z stanowiło, iż dostarczanie energii elektrycznej będzie następowało po zawarciu umowy pisemnej według wzorców umów ustalonych przez Ministra Energetyki i Energii Atomowej(§ 2 ust. 1). Umowy o dostarczanie energii elektrycznej zawarte zgodnie z przepisami obowiązującymi przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zachowały ważność, niemniej jednak powinny być uzupełnione w drodze zawarcia aneksu do umowy według wzoru ustalonego przez ww. Ministra (§ 19 rozporządzenia). Rozdział 3 rozporządzenia zawierał regulacje w sprawie rozliczeń pomiędzy ZE a odbiorcami energii. Zgodnie z dyspozycją § 7 rozliczenia z tytułu dostarczania energii elektrycznej winny być dokonywane zgodnie z obowiązującymi przepisami taryfowymi. Odbiorcy indywidualni byli zobligowani do wnoszenia na żądanie dostawcy i w terminach przez niego ustalonych, okresowych dwumiesięcznych opłat z tytułu należności za energię elektryczną (§ 9 ust. 2 rozporządzenia).

Uregulowania rozporządzenia z 3 maja 1978r. nie wprowadzały istotnych zmian w kwestiach zawierania umów o dostawę energii elektrycznej oraz rozliczeń z odbiorcami. Ponadto wzór umowy, opracowany przez Ministra Górnictwa i Energetyki, nie uległ zmianie.

Rozporządzenie *Ministra Energetyki i Energii Atomowej w sprawie warunków dostarczania energii elektrycznej z 1978r.* obowiązywało do 6 czerwca 1998r. i wygasło zgodnie z zapisem art. 70 ust. 1 ustawy *prawo energetyczne z dnia 10 kwietnia 1997r. (Dz.U. nr 54, poz. 348 z późn. zm.)*.

Z dniem 5 grudnia 1997r. weszła w życie ustawa - *Prawo energetyczne*, w której ustawodawca zobligował jedynie dostawców energii (ZE) do zapewnienia wszystkim podmiotom świadczenia usług polegających na przesyłaniu energii na warunkach uzgodnionych przez strony w drodze umowy, która winna uwzględniać zasady określone w ustawie i w koncesjach oraz zawierać co najmniej postanowienia dotyczące ilości, jakości, niezawodności i ciągłości dostarczania i odbioru, cen i stawek opłat oraz warunków wprowadzania w nich zmian, sposobu rozliczeń, odpowiedzialności stron za niedotrzymanie warunków umowy, okresu jej obowiązywania i warunków rozwiązania (art. 4 ust. 1 i art.5). Szczegółowe regulacje tych kwestii pozostawiono stronom do negocjacji.

Podkreślić należy jednak, iż umowa o sprzedaż energii elektrycznej ma charakter umowy adhezyjnej, a więc dochodzącej do skutku poprzez złożenie oferty i jej przyjęcie. Umowy tego typu mogą wywoływać problemy na płaszczyźnie kontroli ich treści w celu przeciwdziałania temu, aby dominacja ekonomiczna partnera silniejszego, w tym wypadku ZE, nie została wykorzystana przez niego dla ustalenia klauzul umownych krzywdzących stronę słabszą. Aby zapobiec takiej ewentualności prawodawca dał kontrahentom ZE możliwość wystąpienia do Prezesa URE o ustalenie treści umowy o sprzedaż energii (art. 8 ust. 1 prawa energetycznego).

Zgodnie z powyższymi przepisami, w koncesji udzielonej ZE na obrót energią elektryczną znalazł się zapis o konieczności dostosowywania dotychczas zawartych umów do wymogów ustawy prawo energetyczne. Takie działania ZE podjął i na dzień 31 stycznia 2001r. zaktualizował 40.000 umów z odbiorcami indywidualnymi, co stanowi 21% umów przewidzianych do wymiany. Przypomnieć należy, iż Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (URE) wyznaczył ZE dzień 31 grudnia 2001r. jako datę końcową do dokonania tej czynności.

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, iż do dnia wejścia w życie ustawy prawo energetyczne zasady zawierania umów oraz wzajemnych rozliczeń pomiędzy dostawcą a odbiorcą energii elektrycznej regulowały rozporządzenia Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 8 października 1970 r. oraz Ministra Energetyki i Energii Atomowej 15 maja 1978r. w sprawie warunków dostarczania energii elektrycznej. Ustawodawca nałożył w nich na odbiorców obowiązek uiszczania opłat za energię zgodnie ze obowiązującymi przepisami taryfowymi, co powoduje, że każdorazowa zmiana ceny za energię elektryczną pociąga za sobą zmianę wysokości opłaty uiszczanej przez odbiorcę, **bez konieczności zmiany warunków umowy**. Podkreślić należy, iż w samej umowie o dostawę energii elektrycznej, której wzór opracowany został przez prawodawcę, nie ma dodatkowych zapisów regulujących kwestię zmiany jej warunków w przypadku wprowadzenia nowych stawek opłat. Zaś sam ustawodawca narzucił dostawcy i odbiorcy określone normy regulujące ich zachowanie, uniemożliwiając im jednocześnie jakiegokolwiek odstępstwo od wytyczonych przez niego zasad.

Dlatego też zagadnienia dotyczące formy zmiany wysokości stawek za energię elektryczną nie były ujęte w umowach, gdyż równałoby się to przytoczeniu określonych przepisów rozporządzenia, z którymi odbiorca mógł się łatwo zapoznać i do przestrzegania których się zobowiązywał podpisując umowę-zgłoszenie, będącą jednocześnie umową o dostawę energii elektrycznej.

Po uchyleniu ww. przepisów, powyższe kwestie zasad wprowadzania nowych stawek opłat za energię elektryczną pozostawił ustawodawca do uzgodnienia pomiędzy stronami. Prawo energetyczne w art. 5 ust. 2 wymienia jedynie elementy, które muszą znaleźć się w umowie. Niemniej jednak nie nakłada na zakład energetyczny obowiązku zmiany poprzednio zawartych umów. Obowiązek taki wynika dopiero z zapisu pkt. 2.1.4 koncesji udzielonej ZE na obrót energią i jest on przez Zakład sukcesywnie realizowany w określonym przez Prezesa URE okresie. Nie oznacza to jednak, iż umowy o dostawę energii elektrycznej zawarte przed wydaniem ww. koncesji, z chwilą wejścia w życie prawa energetycznego, a tym samym uchylenia ww. rozporządzeń, przestają obowiązywać. Przeciwnie, stanowią one nadal podstawę do dostarczania energii elektrycznej przez ZE dla odbiorców indywidualnych, a sami odbiorcy mogą dochodzić roszczeń z tytułu niewywiązywania się ZE ze zobowiązań wynikających z tych umów.

Przestały obowiązywać jedynie te zapisy umowy, które są niezgodne z prawem energetycznym. Do takich nie można zaliczyć klauzuli o obowiązku odbiorcy opłacania należności według obowiązujących stawek taryfowych, zgodnie z trybem i zasadami inkasa ustalonymi przez dostawcę. Pozwala ona bowiem na zmianę wysokości ceny jednostkowej za energię elektryczną z chwilą wejścia w życie nowej "Taryfy dla energii elektrycznej", bez obowiązku zmiany umowy. Zatem ZE może żądać od odbiorcy uiszczenia za energię ceny wynikającej z zatwierdzonej przez Prezesa URE taryfy, bez narażania się na zarzut działania niezgodnego z umową.

Powyższe twierdzenie zgodne jest z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Antymonopolowego, który w wyroku z dnia 1 marca 2000r. (sygn. akt XVII Ame 53/99) stwierdził, iż jedynie w przypadku gdyby w umowie sprzedaży energii elektrycznej strony nie określiły zasad wprowadzenia do umowy postanowień nowej taryfy, wówczas wprowadzenie do umowy taryfy wymagałoby wypowiedzenia całej umowy, co nie zachodzi w niniejszej sprawie.

W świetle powyższego nie można uznać, iż ZE żądając od odbiorców, z którymi zawarł umowę na zasadach określonych ww. rozporządzeniami z dnia 8 października 1970r. i 3 maja 1978r. w sprawie warunków dostarczania energii elektrycznej, uiszczenia opłaty za energię elektryczną zgodnie ze stawkami zatwierdzonymi w Taryfie, bez wcześniejszego wypowiedzenia warunków umowy, wykorzystuje swoją pozycję dominującą na rynku. Z resztą sami odbiorcy zobowiązali się do zapłaty za usługę świadczoną przez ZE wg stawek obowiązujących przepisami taryfowymi. Jednocześnie nie zastrzeżono specjalnej formy (np. aneksu do umowy) dla dokonania zmiany wysokości opłaty. Tym samym **ZE mógł, bez wypowiedzenia warunków umowy, opierając się jedynie na klauzuli zawartej w umowie dotyczącej obowiązku odbiorców opłacania należności według obowiązujących stawek taryfowych, zgodnie z trybem i zasadami inkasa ustalonymi przez dostawcę, wprowadzać nowe stawki opłat.** Podkreślić należy, iż nowe ceny ZE nie ustala według własnego uznania, ale muszą być one zweryfikowane i zaakceptowane przez Prezesa URE w formie taryfy.

W niniejszej sprawie ZE wprowadził nowe opłaty zgodnie z taryfami zatwierdzonymi przez Prezesa URE i na mocy zapisów umowy o dostawę energii elektrycznej dokonał według nich rozliczeń. Ponieważ dla zmiany wysokości stawki za energię nie

przewidziano w umowie formy aneksu, ZE nie był zobligowany do wcześniejszego wypowiedzenia warunków umowy. Dlatego też nie wykonanie tej czynności nie narusza przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zatem uznać należy, iż **nie została spełniona druga przesłanka art. 8 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.**

Tym samym postanowiono jak na wstępie.

Od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego - Sądu Antymonopolowego w Warszawie, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura we Wrocławiu.

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury we Wrocławiu
Zbigniew Jurczyk

Otrzymują:
Zakład Energetyczny
Jelenia Góra S.A.
ul. Bogusławskiego 32
58-500 Jelenia Góra